УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 3(101) Березень 2001

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР":

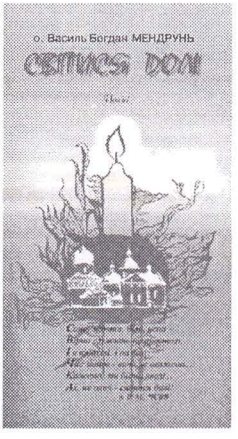

о. Василь Мендрунь, ЧСВВ. ***Світися долі. Поезії.*** *– 148 с.*

Це третя поетична збірка магістра Крехівського новіціяту. Вона складається з семи розділів, які за змістом і розмаїттям тем доповнюють один одного і водночас виявляють красу й невичерпні семантичні можливості української мови. Серед них – "Бог на небі знає всіх", "Отут дитячих літ наснага", "У сяйві слова неземного", "Святих джерел напій" та ін. Тут і тавтограми, і паліндроми, і акро-, теле- й мезостихи, і "азбучна поема", і віршовані форми, витворені самим автором.

Книга адресована читачам різного віку, кожен перейметься її високою духовністю, знайде у ній інтелектуальну поживу й естетичну втіху.

Володимир Бадяк. ***Наш владика: життя та посмертні митарства перемишльського єпископа Йосафата Коциловського.*** *– 112 с.*

У популярно-науковій праці проф. Володимира Бадяка зроблена спроба осмислити і висвітлити діяльність перемишльського єпископа Йосафата Коциловського – однієї з найпомітніших постатей УГКЦ. Його життєвий шлях і сподвижницька праця на церковній ниві припали на першу половину XX ст., період воєнних лихоліть і окупацій нашого краю. Владика Коциловський урядував у розлогій єпархії, яка охоплювала усю західну і північну частини сучасної Львівщини (з Жовквою і Сокалем включно) та Лемківщину, яку згодом вилучили з-під його юрисдикції. Він є мучеником за віру, як і більшість греко-католицьких владик тієї доби. Не менш цікавою, майже детективною є історія перенесення останків єпископа Йосафата...

Автор, будучи земляком цього визначного владики, "збудував" свою книгу на доступних документах. Зацікавлені читачі привідкриють ще одну білу пляму нашої церковної історії.

Окрім цих та багатьох інших релігійних книг, у наших кіосках можна придбати періодичні видання – місячники "Місіонар", "Світло", вісник Провінції отців Василіян "Дзвіниця", альманах християнської думки "Київська Церква".

СЛОВО РЕДАКТОРА

Березень – перший весняний місяць, у часі якого ми, християни, готуємося до Пасхи Господньої шляхом молитви і посту. Великий піст вже розпочався. Він вимагає відречення як від зайвого, так і від необхідного з любові до ближніх, зокрема до найубогіших. Святійший Отець закликає цього місяця молитися за солідарність з бідними людьми і підтримувати їх. Нехай би цьогорічний піст в окремий спосіб був позначений боротьбою з алкоголізмом усіма доступними засобами, зокрема і молитвою. Темі тверезості буде присвячена конференція у Львові, програму якої вміщаємо у цьому числі.

У часі Великого посту св.Церква ставить наголос на наше навернення і покаяння. Кілька публікацій березневого "Місіонаря" висвітлюють ці теми. Зокрема, чергове розважання К'яри Любіх над уривком зі Святого Письма стосується притчі про блудного сина і поведінки старшого сина стосовно нього і їхнього батька, розповідь о.Мелетія Батога, ЧСВВ зображає життєві приклади навернення до Творця, а сестра Серафима Сало,ЧСВВ у поетичній формі закликає грішників навернутися до Господа.

Християни повинні постійно пізнавати самих себе, аби розуміти сенс свого життя – це провідна думка богословської статті бл.п.о.Юліана Катрія, ЧСВВ, яку пропонуємо прочитати у цьому числі.

До приїзду Святійшого Отця в Україну залишилося кілька місяців і у древньому Львові місцева влада готується належно його зустріти. Про це ви детальніше дізнаєтеся зі звіту кореспондента української секції Ватиканського радіо Костя Чаваги. Також у цьому числі повідомляємо про монаше свято у м.Берегово на Закарпатті, вміщаємо звіт з презентації 100-го номера відродженого "Місіонаря", публікуємо список священиків третього Василіянського Чину. Інтерв'ю зі священиком УГКЦ Ігорем Царем висвітлить ще одну важливу ділянку праці нашої Церкви, зокрема у в'язниці.

Звернення "Ні екстрасенсам" вже самою своєю назвою свідчить про наше ставлення до різного роду "цілителів", які активно проводять у наших великих містах і районних центрах "сеанси" і вводять в оману віруючих людей.

Стаття магістра Крехівського новіціяту о.Василя Мендруня, ЧСВВ повинна би допомогти нашим читачам зрозуміти, що монаше покликання – це Божий дар. Роздуми цього автора ми доповнюємо інформацією про правила вступу до Василіянського Чину.

Історичну тематику представляють два життєписи - про єромонаха Василіянського Чину о.Атаназія Пекаря, ЧСВВ і про бл.п.о.Миколу Щепанського. Поетична сторінка містить вірші о.В.Мендруня, ЧСВВ з його третьої збірки "Світися долі", а молодь та діти, мабуть, з зацікавленням прочитають повчальне оповідання ліричного змісту "Сербська квітка Олівера" Романни Антонюк.

Під рубрикою "Зі святими упокой, Господи" публікуємо некролог про жертвенного священика УГКЦ Станіслава Гриня, який нещодавно відійшов до вічності в опінії святості.

Тож нехай цьогорічний Великий піст, дорогі читачі, допоможе вам якнайкраще зустріти світлий празник Господнього Воскресіння!

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

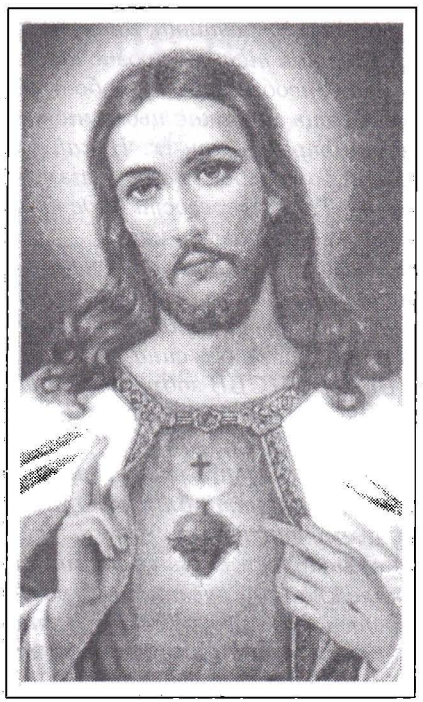

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ЗА ДОПОМОГОЮ УСІХ ВІРУЮЧИХ ЗУПИНИТИ ЛИХО ЗУБОЖІННЯ ШЛЯХОМ ПОСТУПОВОГО ЗМЕНШЕННЯ РІЗНИЦІ МІЖ БАГАТИМИ І БІДНИМИ У СВІТІ.

Хоча Ісус Христос у Нагірній проповіді зарахував убогих до щасливих, під цим не слід розуміти матеріальну бідність, яка в багатьох випадках є наслідком несправедливого розподілу суспільного багат-

ства чи накопичування величезного капіталу окремою групою людей. Брак мінімальних засобів до життя призводить до виникнення неморальності в суспільстві. Наприклад, серед "фавеладос" у Латинській Америці (люди, які живуть у бляшаних вагончиках у найбідніших кварталах) мають місце такі сумні явища як крадіжки, розпуста, наркоманія, алкоголізм. Зрештою, такі речі трапляються і у середовищі т.зв. "сметанки суспільства". Отже, Святійший Отець закликає цього місяця молитися за те, щоб у будь-якому суспільстві не було ні крайнього зубожіння людей, ані надмірного розкошування.

Місійний: ЩОБ ВІДВАГА МУЧЕНИКІВ ТА ІСПОВІДНИКІВ ВІРИ, ЯКИХ ЦЕРКВА ВШАНОВУВАЛА У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ, РОЗВИНУЛА ЕКУМЕНІЧНИЙ ДІАЛОГ МІЖ РЕЛІГІЯМИ ЦІЛОГО СВІТУ.

Під час ювілейного року Папа проголосив блаженними і святими велику кількість мучеників та ісповідників віри. Церква завжди робить наголос на їхньому свідченні і відвазі та не шукає винуватців їхньої пролитої крові. Дуже часто релігійний фанатизм і нетолерантність призводили до мученицької смерті відважних свідків Христа. Молімося цього місяця за те, щоб приклад новітніх мучеників сприяв налагодженню діалогу і толерантності між різними релігіями світу.

Місцевий: ЩОБ ДЕРЖАВНІ МУЖІ В УКРАЇНІ КЕРУВАЛИСЯ ЗАСАДАМИ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ.

В Україні люди дуже часто нарікають на зловживання нинішньої влади. У міському транспорті можна неодноразово почути подібну фразу: "Намножилося тих лазаренків чимало". Але запитаймо себе: "Чи ми так часто молимося за те, щоб державні мужі України не зловживали своїм становищем?"

Ми можемо бути вдоволені тим, що нині засади християнської моралі голосяться у класах шкіл чи в аудиторіях вищих учбових закладів. Молімося за те, щоб цими засадами також керувалися у своїй роботі державні чиновники, як у найменшому селі, так і аж у Верховній Раді і в адміністрації Президента.

Покровитель на березень – св.Іван Ліствичник, 30(17)

Святий Іван Ліствичник походив з Палестини. Коли йому було 16 років, він вступив до монастиря, що стояв біля підніжжя гори Синай. Там монахи вели дуже суворе життя. Не вживали вони ні хліба, ні м'яса, ні вина, а споживали лише фрукти та жолуді. Шість днів проводили час у молитві в келіях на горі, а в суботу сходились до церкви. Вона стояла на тому місці, де колись Бог об'явився Мойсеєві у палаючому кущі.

На 35 році життя, після смерті свого духовного провідника Мартирія, св.Іван оселився в пустинній місцевості Тола, де вів

самітнє життя пустинника. Він охоче давав повчання й поради тим людям, які приходили до нього за духовною поживою.

Згодом, на прохання монахів Синайського монастиря, він став ігуменом. Вже на схилі літ написав свою славну книжку "Драбина до раю", в якій вчив віруючих різними ступенями чесноти підійматися догори, щоб осягнути християнську досконалість. Книжка написана у формі афоризмів і насичена цікавими прикладами з монашого життя.

Як в Палестині й Арабії настала велика посуха, св.Іван, наче другий Ілля, звернувся в сердечній молитві до Божого милосердя й випросив людям щедрий дощ.

Слава св.ігумена Івана Лістичника була така велика, що сам Папа Лев Великий написав до нього листа. Він просив за молитви і прислав цьому славетному монахові вервиці та гроші, призначені на прожиток прочан, які приходили до Синайського монастиря.

Коли св.Івану Лістичнику виповнилось 80 років, він спочив у Бозі у своїй пустелі 605 року.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ:

Загальний: ЩОБ БОГОПОСВЯЧЕНІ ОСОБИ, ВІДПОВІДАЮЧИ НА ГОЛОС СВОГО ОСОБЛИВОГО ПОКЛИКАННЯ, ВИПРОМІНЮВАЛИ ДУХ БЛАЖЕНСТВ СВ.ЄВАНГЕЛІЇ У СУЧАСНОМУ СВІТІ.

Місійний: ЩОБ НЕДАВНО ВІДЗНАЧЕНЕ СТОЛІТТЯ ІСНУВАННЯ ЦЕРКВИ У РУАНДІ СПРИЯЛО БРАТЕРСТВУ І НАЦІОНАЛЬНОМУ ПРИМИРЕННЮ У ЦІЙ КРАЇНІ.

Місцевий: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО СТВОРЮВАЛО КРАЩІ УМОВИ ЖИТТЯ ДЛЯ УБОГИХ І БЕЗРОБІТНИХ.

Покровитель на квітень – св.Януарій, 21(8)

Другу – вірність;
ворогу – прощення;
дитині – добрий приклад;
батькам – подяку і шану;
подругові (дружині/чоловіку) – любов і вірність;
усім людям – безкорисливу любов і служіння;
Богу – любов за любов.

Вислови з англійської мови переклав брат Теодот ЛЕВ, ЧСВВ

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Веселитись і радіти треба було, бо оцей брат твій був мертвий і ожив, пропав був і знайшовся" (Лк 15, 32).

Це слово знаходиться наприкінці притчі про блудного сина, яку ви, напевно, знаєте. Цим Ісус хоче показати нам велич Божого милосердя. Ця притча закінчує п'ятнадцяту главу Євангелія від Луки, в якій Божественний Учитель розповів ще дві притчі, щоб розкрити краще ту саму тему. Ви, напевно, пригадуєте собі притчу про загублену вівцю, яку слухає господар, залишаючи тим часом інших 99 слухняних у пустелі (пор. Лк 15, 4-7). Ви, напевно, пам'ятаєте розповідь про загублену драхму і радість жінки, яка, віднайшовши драхму, закликала приятельок і сусідок, щоб раділи з нею (пор. Лк 15, 8-10).

"Веселитись і радіти треба було, бо оцей брат твій був мертвий і ожив, пропав був і знайшовся" (Лк 15, 32).

Це слово життя є закликом, яким Бог звертається до вас і до всіх християн, щоб брати участь з Ним у гостині і радості з нагоди повернення грішної людини, яка загубилася і знайшлася. Цими словами у притчі батько звертається до старшого сина, який від нього не віддалявся ціле життя і після важкого робочого дня відмовляється ввійти до хати, де відзначається повернення його брата. Батько йде на зустріч вірному синові, так само як виходив зустрічати блудного сина і намагається його переконати. Дуже відчутна різниця між почуттями батька і старшого сина: перший мав безмежну любов і велику радість, яку хотів би розділити з усіма, а другий сповнений зневаги і заздрості до свого брата, якого більше не визнає братом. Він про нього говорить: *"Ось той, що проїв твій маєток з блудницями" (Лк 15, 30).*

Любов і радість батька стосовно сина, який навернувся, ще більше

висвітлює закам'янілість серця старшого сина. Вона проявляється у фальшивому ставленні до батька. Страший син ставить на перше місце працю і пунктуальність у виконанні обов'язків, але не любить батька по-синівськи. Він слухає його не як батька, а як господаря маєтку.

"Веселитись і радіти треба було, бо оцей брат твій був мертвий і ожив, пропав був і знайшовся" (Лк 15, 32).

Цими словами Ісус унаочнює небезпеку, в яку ви можете потрапити: працювати і жити заради похвали, готовність завжди доводити свою непомильність, осуджуючи братів і сестер, які не такі бездоганні як ви. Оскільки ви прив'язані до своєї умовної святості, то сповнені самопошани. Ви поводитеся так само, як старший син, який не покидав батьківського дому, але нараховує батькові свої заслуги: "Ось скільки років служу тобі й ніколи не переступив ні однієї заповіді твоєї..." (Лк 15, 29).

"Веселитись і радіти треба було, бо оцей брат твій був мертвий і ожив, пропав був і знайшовся" (Лк 15, 32).

Цими словами Ісус заперечує засаду, що стосунки людини до Бога засновані на дотриманні заповідей. Єврейське передання визнає, що саме збереження заповідей недостатнє. У цій притчі Ісус висвітлює Божу любов, доводячи, як Господь перший іде на зустріч кожній людині, без огляду на те, чи вона заслуговує на увагу чи ні. Бог хоче, щоб людина відкрилася Йому і уможливила собі життя автентичної (правдивої) спільності з Ним.

Отже, як бачимо, найбільша перепона Богові-Любові є життя тих, які накопичують діла, а Бог хоче натомість їхні серця.

"Веселитись і радіти треба було, бо оцей брат твій був мертвий і ожив, пропав був і знайшовся" (Лк 15, 32).

Цими словами Ісус закликає всіх, щоб супроти грішника проявляли таку безмежну любов, яку до нього проявляє Отець Небесний. Ісус кожного з нас закликає до того, щоб жили не за своєю мірою любові, але за такою, яку Отець Небесний має до кожної людини. Закликаючи старшого сина розділити його радість заради віднайденого блудного Сина, Отець Небесний закликає кожного з нас змінити ментальність. Ми повинні прийняти за братів і сестер тих чоловіків та жінок, до яких аж дуже хотілося б проявляти зневагу і зверхність. Це виробить у кожному з нас справжнє навернення, бо звільнить від переконання про власну неперевершеність і допоможе уникнути релігійної нетолерантності. Таким чином станемо здатними прийняти спасіння – найбільший дар любові, яке придбав нам Ісус.

К'яра ЛЮБІХ

ПРО САМОПІЗНАННЯ

Одне корейське оповідання розповідає про великого вченого, що постійно був зайнятий своїми книжками. Одного разу він вибрався на відвідини до свого приятеля. Їде на ослі, вивчає книжку і весь потонув у науці. Поволі поводи падуть з його рук. Осел це чує і завертає з дороги. По якомусь часі осел зупиняється перед хатою свого пана. Мудрець переконаний, що вже заїхав перед дім свого приятеля. Поглянув на дім і каже: "Мені дивно, що мій приятель так запустив свою хату. Вона виглядає нужденно, а він її не доглядає". Та в цей час з хати виходить його жінка. Щойно тоді він зрозумів, що піддав критиці свою власну хату.

Це історія кожної людини. Ми все знаємо, і таємниці небесних зір і таємниці живої й мертвої природи, але не знаємо власної хати, свого серця, душі, не знаємо себе самих. Від Другого Ватиканського Собору ми багато говоримо про реформу Церкви і її законів та практик, про реформу монаших Чинів, але мало говоримо про реформу нас самих, нашого серця й душі. А без внутрішньої зміни себе самого, жодна інша реформа не багато поможе.

Необхідність самопізнання

Чи воно конечне знати себе? Дуже потрібно! Вже мудрець Сократ радив: "Пізнай себе самого!". Чи конечно для пілота знати мотори літака? Чи конечно для фермера знати свою ферму? Так, бо без того нема поступу. Пізнання себе – це початок навернення. Філософ Пегі каже: "Є тільки один спосіб бути святим. Є тільки один спосіб бути християнином, а драма завжди та сама: треба тільки вглянути в себе самого". На шляху до самопізнання стоїть велика небезпека:

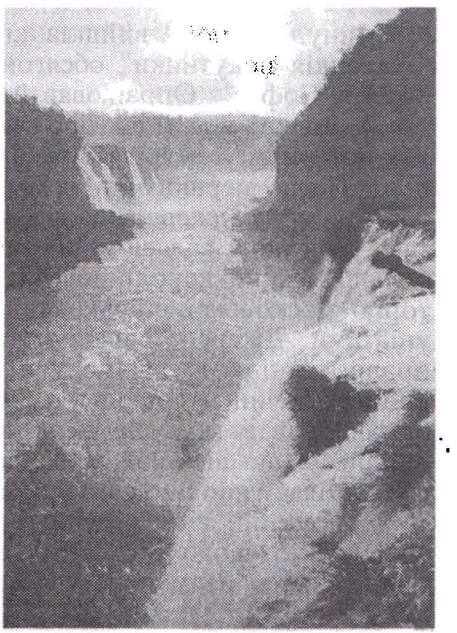

1. Переоцінка або недооцінка себе. Надмірне оцінювання себе веде до засліплення, а недооцінювання себе веде до знеохоти. Одне й друге веде до занедбання духовного життя. Бо як можна набувати якусь чесноту, коли не знаємо, яких чеснот нам бракує? Або, як зможемо перемагати свої злі нахили, коли їх не бачимо в собі.

2. Предмет самопізнання. Що маємо в собі пізнавати? Всі ясні й темні сторони; добрі і лихі нахили; дари природні і надприродні. Маємо так об'єктивно себе досліджувати, наче б тут йшло не про нас, а про когось іншого.

а) Пізнати добрі прикмети. Якщо їх маємо, то мусимо сказати собі, що це таланти нам Богом дані, і ми маємо їх подвоїти, бо за них складатимемо звіт перед Богом.

б) Пізнати злі нахили. Маємо сказати собі щиру правду й визнати всі злі нахили, похоті і гріхи. Без Божої ласки ми справді ніщо.

в) Пізнати наші почуття. Чи ми в щоденному житті йдемо за почуттями чи розумом? Чи пануємо над нашими почуттями, пам'яттю, фантазією?

г) Пізнати наш розум. Чи наш розум більше теоретичний, чи практичний? Чи ми думаємо поверхово чи глибоко? Чи належимо до осіб серйозних чи легковажних? Чи маємо велике почуття відповідальності?

е) Пізнати нашу волю. Чи наша воля сильна й постійна? Чи може хитка й непостійна? Чи ми скріпляємо її ревністю в молитві, в духовних вправах, в боротьбі зі спокусами?

о. Юліан КАТРІЙ, ЧСВВ

(З книги "Вгору піднесім серця", Нью-Йорк–Рим, 1993)

"ПОЛОЦЬКІ СТРАДНИКИ"

Минулого року вийшла книга білоруською мовою під назвою "Палацкія покутники" обсягом 84 сторінки. Її видало видавництво "Свята Софія". Опрацював й уклав книгу Михась Бовтович.

У книжці йде мова про полоцьких мучеників - отців-Василіян, які потерпіли за святу віру 11 липня 1705 року від московського царя Петра першого та його свити. Укладач проаналізував після вступу багато джерел про це вбивство. Сюжет твору розгортається так: 1705 року велася війна росіян зі шведами. Союзником перших був польський король Август. Коли вступили на білоруську територію московські війська, то почали війну не зі шведами, але з уніатами. Джерела свідчать, що на це налаштували царя церковні православні кола. Саме у них він просив благословення на цю війну. Злочин у Полоцьку пошкодив царській репутації і він себе оправдовував тим, що вчинив його у п'яному стані. З книги ще випливає, що він ніби розкаявся і хотів загладити вину аж трьома фундаціями капуцинських монастирів.

Наприкінці книги автор висловлює думку про те, що варто у список осіб, щодо яких ведеться беатифікаційний процес, включити і прізвища вбитих монахів-Василіян у Полоцьку.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ЛЬВІВ ГОТУЄТЬСЯ ЗУСТРІТИ ПАПУ

12 лютого цього року під час прес-конференцій у львівській ратуші та в обласній державній адміністрації місцеві керівники поінформували про стан підготовки до зустрічі Святійшого Отця Івана Павла II.

Міський голова Львова Василь Куйбіда сказав, що відразу після того, як стало відомо про дату візиту Папи Римського в Україну, затверджено склад міського організаційного комітету і утворено виконавчу дирекцію. Такі візити мають певну специфіку, тому було досягнуто домовленості з Президентом міста Кракова про запозичення досвіду, адже обидва міста приблизно однакові за величиною, між ними є договір про співпрацю. До того ж Папа Римський приїздив до старовинної польської столиці шість разів. У Кракові вже побували перший заступник міського Голови Олександр Сендега і виконавчий директор Іван Рудницький. Зовсім недавно ще одна делегація осіб з виконавчої дирекції разом з представниками обласної державної адміністрації здійснила поїздку до Замостя, Любліна, Радома. Під час зустрічей з адміністрацією цих міст і представниками Католицької Церкви обговорено різні нюанси, пов'язані з організацією зустрічей із Римським Архиєреєм.

У Львові відбуваються спільні засідання міського і обласного оргкомітетів. Вже напрацьовано заходи, підготовлено кошториси. Робочий документ буде подано на розгляд керівників міста і області, обидвох оргкомітетів, Глави УГКЦ кардинала Любомира Гузара і Голови Конференції римо-католицьких єпископів в Україні кардинала Мар'яна Яворського.

Далі Василь Куйбіда окремо торкнувся кожного пункту з наміченого львівського маршруту Святійшого Отця. Основні об'єкти – **собор св. Юра**, в митрополичах палатах якого мали би зупинитися Папа і його найближче оточення, **іподром**, де будуть відслужені дві св.Літургії – в латинському і візантійському обряді, **парк імені Богдана Хмельницького** – місце зустрічі з духовенством і територія біля греко-католицької церкви Різдва Пресвятої Богородиці в новому житловому масиві **Сихові**, де запланована зустріч з молоддю.

Виготовлено проектну і кошторисну документацію ремонтно-реставраційних робіт Святоюрського комплексу. Кабінет Міністрів для цього виділив 4,5 мільйона гривень.

На сьогодні ансамбль катедрального собору св. Юра переданий у власність Української Греко-Католицької Церкви. Передбачено відновити скульптурні композиції. Загальна орієнтовна вартість проведення цих реставраційних робіт 2,8 мільйона гривень.

Частково відселено мешканців з північного корпусу Капітули, що перебуває в незадовільному стані й потребує комплексу рестав-

раційних робіт, повної заміни інженерних комунікацій, заміни дахів, відновлення фасадів. На відновлення північного і південного корпусів Капітули потрібно майже 2 мільйони гривень.

Також необхідно реставрувати митрополичі палати, орієнтовна вартість робіт становить 2,8 мільйона гривень.

В парку імені Богдана Хмельницького зустріч Папи Римського з духовенством передбачена на тому місці, де знаходиться літня естрада. Міський голова повідомив, що потребує облаштування земельна ділянка і благоустрій біля нової церкви Різдва Пресвятої Богородиці.

Львів'яни скористаються з досвіду сусідів, передусім Польщі, щодо розселення 1,5 мільйона прочан.

Готуються до приїзду Святійшого Отця і працівники органів внутрішніх справ. Міський голова Львова збирається підписати розпорядження про припинення продажу алкогольних напоїв під час зустрічі з Папою.

Заступник голови Львівської обласної державної адміністрації Володимир Герич на зустрічі з журналістами повідомив, що він вже двічі побував у Кракові, де мав плідні розмови з керівниками міста і Підкарпатського воєводства щодо запозичення досвіду в організації зустрічей зі Святійшим Отцем. Найгостріша проблема – забезпечити вхід і вихід учасників, що будуть на св. Літургії. Нині розробляються відповідні схеми пересування людей.

Кость ЧАВАГА

ТОРЖЕСТВО У м.БЕРЕГОВО

Місто Берегово на Закарпатті знаходиться на самому кордоні між Україною і Угорщиною. Тут у старовинній греко-католицькій церкві служать два священики – батько і син Ярослав і Володимир Маргітичі. З Берегово походить побожна дівчина Олена Бабич, яку виховала у доброму релігійному дусі бабця. Останні три роки дівчина навчалася у м.Мукачево і жила при монастирі сестер Служебниць НДМ.

У зв'язку з війною в Югославії сестри Служебниці НДМ переїхали до Мукачева і там діяв їхній новіціят. Оленка стала кандидаткою. Для неї настав радісний день 15 лютого цього року, коли облеклася в габіт сестер Служебниць НДМ. У храмі УГКЦ у Берегово зібралося дуже багато людей. Службу Божу відправляли обоє настоятелів церкви, о.Михайло Рижак з Югославії і о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, який облекав Оленку. Вона обрала монаше ім'я Василія. Цю радість з нею розділили батьки, бабця і парафіяни цього храму, сестри Служебниці НДМ з Югославії, які з цієї нагоди прибули на Закарпаття.

ДУХОВНА ПРАЦЯ СЕРЕД УВ'ЯЗНЕНИХ

Отець Ігор Цар належить до числа тих греко-католицьких священиків, які після виходу Церкви з підпілля активно почали працювати на добро і спасіння людських душ. Завітавши до нашої редакції, він погодився на розмову.

– Отче Ігоре, після навчання у підпільній семінарії і, будучи священиком лише два тижні, Ви поїхали душпастирювати на Схід України – регіон, де ще досі слово "католик" лякає людей. Детальніше розкажіть про перші кроки на цих теренах.

– Я просто наважився поїхати до м.Кам'янця-Подільського. У серці виринало таке бажання: "Господи, що важче, хай буде моє". На перших порах мені дуже допоміг гіркий досвід, здобутий у радянській дійсності, зокрема під час служби в армії. Не було храму, житла і лише кілька греко-католиків. Але поставив собі за мету ширити Боже Слово у цьому спраглому євангельських істин регіоні.

На світлині: зліва направо – о. Ігор Цар, один з ув'язнених (охрещений, колишній мусульманин) і дяк у тюрмі на вул. Хуторівка (Львів)

– Але з часом ці перші важкі кроки дали плоди.

– Так, у 1992 році з костелу, який не без опору повернула місцева влада, вдалося зробити церкву. Тут раніше був обласний державний архів. У 1995-1996 рр. (коли вже дійсно відчувалася підтримка людей і їхня жертвенність) у другому кінці міста була збудована церква Матері Божої Почаївської.

– Що включала у себе пасторальна праця у Кам'янці-Подільському?

– Моїми першими вірними були люди, які взагалі жодного разу не бачили священика. До церкви приходила третина російськомовних людей. Згодом в середньому кожної неділі до св.Причастя приступало майже 100 чоловік, а у великі празники – понад 200. Також намагався опікуватися паралізованими людьми, допомогав бідним.

– Вже чотири роки Ви працюєте у Львові, зокрема, у 48-й тюрмі, по вулиці Хуторівка. Це можна вважати важкою працею для священика. Розкажіть, з чого все почалося.

– На початках у в'язниці лише сповідав або відправляв інколи Богослужження. Та ув'язнені почали просити, щоб я постійно до них приходив. І ось мені була надана грамота від Львівської архиєпархії, у якій наголошено, що я є капеланом ув'язнених і тих осіб, які вийшли з тюрми. Також опікуюся ув'язненими, які сидять у тюрмах різних регіонів України.

– Це ж своєрідна соціальна група людей. Чи Ви, надаючи духовну обслугу, відчуваєте труднощі?

– Дійсно, "мешканцями" цієї тюрми є рецидивісти, люди, зі скаліче-

ними долями, які не вперше засуджені. Трапляються різні випадки, а це все коштує здоров'я.

– Що є основою Вашої праці у цій в'язниці?

– Найперше – це уділення св.Тайн. До нині охрестив 20 чоловік, серед них 2 мусульмани. Також намагаюся забезпечити ув'язнених духовною літературою, ліками, одягом. Під час Служби Божої, яка правиться у неділю, багато із них приступають до св.Сповіді. Найнадійніше себе поводять вбивці. Це серйозні "вірні", вони ніколи не пропускають Служби Божої і тримають дисципліну.

– Скільки осіб регулярно ходить на ці недільні св.Літургії?

– Приблизно 100 ув'язнених.

– Чи Вам доводиться використовувати особливі прийоми роботи з ув'язненими?

– Так, це специфічна група людей, до якої слід застосовувати відповідну психологію. Люблю їх і розумію, одночасно вимагаю від них залізної дисципліни, зміни життя у кращий бік, щоб віра не розходилася з ділом.

– Чи відчуваєте Ви задоволення від духовної обслуги ув'язнених?

– Найбільшим щастям для мене є те, що люди з такими жахливими долями вірять мені і йдуть до св.Сповіді. Треба бачити і розуміти причину їхнього упадку. Я співчуваю їм і люблю їх. Ув'язнені, з якими я працюю – це люди, які вперше у житті відчувають, що до них хтось ставиться по-людськи. Вони розчулюються до сліз від того, що потрібні мені, як їхньому душпастирю і що найбільше їх любить Ісус Христос, який приготував для них небо.

– Отче Ігоре, бажаю Вам рясних духовних плодів у цій нелегкій роботі і дякую за розмову.

Розмовляв Ігор СКЛЕНАР

АНГЕЛ-ХОРОНИТЕЛЬ В с.РОЛІВ

Господь кожну людину на землі обдарував могутнім охоронцем – ангелем-хоронителем. До нього щоденно линуть молитви людей про заступництво перед Богом та прохання оберігати в небезпеках.

В с.Ролів, що на Дрогобиччині, з нагоди великого ювілею 2000-ліття Різдва Христового, було встановлено біля школи і посвячено статую Архистратига Михаїла - покровителя храму і села.

В цьому є чимала заслуга пароха с.Ролів о.Олександра Копистинського, який душпастирює у цій місцевості вже десять років.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ – 100-го НОМЕРА ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР"

В залі засідань у львівському монастирі св.Онуфрія отців Василіян 16 лютого відбулась презентація 100-го відродженого номера християнського часопису "Місіонар", в якій взяли участь духовні особи, представники засобів масової інформації (радіо, телебачення), читачі. Зустріч розпочалась спільною молитвою "Отче наш...", яку провадив Преосвященний владика Кир Іриней Білик, ЧСВВ. Перед присутніми із доповіддю з історії розвитку та сучасного становлення "Місіонаря" виступив головний редактор цього часопису о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ.

На світлині: зліва направо – о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, владика Іриней Білик, ЧСВВ під час презентації

Вперше побачив світ двотижневик "Місіонар", – як відзначив о.Йосафат, – в 1897 році завдяки зусиллям майбутнього Митрополита УГКЦ Андрея Шептицького, ЧСВВ. Першим його редактором був священик Василіянського Чину о.Платонід Філяс. Воєнне лихоліття 1914 року перервало його видання. Він видавався у м.Загребі (Хорватія), згодом був відновлений знову у Галичині. До 1939 року "Місіонар" був одним з найпопулярніших часописів в Галичині. Після приходу до влади комуністів у Галичину часопис виходив у Польщі. Його редакторами були о.Маркіян Марисюк, ЧСВВ (1939–1940 рр.) та о.Єронім Тимчук, ЧСВВ (1941–1944 рр). Потім впродовж майже п'ятдесяти років "Місіонар" не видавався.

Лише в квітні 1992 року, після кількох десятиліть "небуття" побачило світ перше число відродженого "Місіонаря". Його редактором був о.Теодозій Янків, ЧСВВ. В 1994 році головним редактором часопису став о.Василь Зінько, ЧСВВ, досвідчений журналіст, письменник, який довгий час проводив жертвенну душпастирську працю у Аргентині та Бразилії, а згодом знову повернувся на рідну

землю. З 1997 року головним редактором часопису став о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, виходець з Югославії, талановитий організатор і жертвенний священик.

Широкий аналіз основних публікацій часопису зробив журналіст, працівник часопису п.Ігор Скленар. Він, зокрема, зупинився на філософсько-богословській, морально-етичній, церковно-історичній, молодіжній тематиках, актуальних проблемах релігійного життя.

Також виступила п.Неоніла Шпаківська-Братунь, яка заторкнула питання співпраці "Місіонаря" і радіо "Милосердя і час". Поряд з тим висловила побажання щодо створення християнського телебачення.

Про розміщення матеріалів часопису "Місіонар" в Інтернеті розповів Степан Сус – семінарист Руднівської духовної семінарії.

Своїми думками про роль і значення часопису "Місіонар", його публікацій поділились професор Ірина Калинець, професор Іван Паславський, голова Клубу греко-католицької інтелігенції п.Іван Гречко, від катехитичної комісії Львівської архиепархії виступила п.Надія Гривнак, згодом – представник обласної держадміністрації п.Юрій Решетило та ін.

У їх виступах висловлювались, зокрема, пропозиції щодо більшої публікації матеріалів на допомогу катехитам, вчителям християнської етики, дітям і молоді. Слід подавати також більше матеріалів з життя Церкви, зокрема, екуменічного характеру, щоб проложити місток між Сходом і Заходом. Варто було б більше пропагувати релігійний часопис " Місіонар", щоб він був у кожній християнській родині. При кожній церкві варто би створити бібліотеку духовної літератури, де була б підшивка "Місіонаря", із якої могли б користати читачі. Отож, часопис "Місіонар" повинен і надалі відігравати важливу роль у розвитку релігійної свідомості населення, поліпшенню виховання молоді.

Із заключним словом про важливість часопису "Місіонар" виступив Преосвященніший владика Кир Іриней Білик, ЧСВВ.

Ольга КРАК

КОНФЕРЕНЦІЯ "ЗА ТВЕРЕЗИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ"

У храмі Пресвятої Євхаристії у Львові (колишній Домініканський собор) 10 березня , о 11 годині, цього року відбудеться конференція, присвячена темі боротьби з узалежненням багатьох людей від алкоголю. Спершу буде відслужено молебень. Потім кільканадцять доповідачів (серед них священики, богослови, медики, психологи, журналісти) висвітлять різні аспекти даної проблематики. Наприкінці відбудеться дискусія і затвердження резолюції конференції.

Підтримайте нас молитвою і участю у цьому заході!

ТРЕТІЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН ДЛЯ СВЯЩЕНИКІВ

Крім монахів Василіян і сестер Василіянок, існує ще згуртування єпархіальних священиків і мирян. Вони тісно співпрацюють та моляться з отцями, братами і сестрами Василіянського Чину.

Ці отці є світськими, виконують сімейні обов'язки і постійно збагачуються духовністю та душпастирською діяльністю Василіянського Чину. Вони щомісяця сходяться до церкви св.Онуфрія на збори, під час яких, крім спільної молитви, для них виголошуються духовні науки. Отці спільно обговорюють пасторальну проблематику. Такі збори відбулися 22 лютого, під час яких о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ виголосив науки про чесноту второпності, зокрема пасторальної і про св.Сповідь. Наступні збори відбудуться 22 березня о 12 годині. **До священичої вітки третього Чину належать такі отці:**

о.Михайло Антоняк, с.Конюшки-Королівські Львівська обл.;
о.Іван Барабаш, м.Стрий Львівська обл.;
о.Степан Бринько, с.Мельнич Львівська обл.;
о.Іван Буфан, с.Мшана Львівська обл.;
о.Володимир Валевський, с.Боянець Львівська обл.;
о.Богдан Ванівський, м.Рудки Львівська обл.;
о.Микола Германович, с.Долобів, с.Новосілки Львівська обл.;
о.Андрій Громіш, с. Чукна, с.Бержниця Львівська обл.;
о.Володимир Дітчик, церква Св.Онуфрія, Львів;
о.Дмитро Дмитраш, м.Червоноград Львівська обл.;
о.Богдан Добрянський, м.Самбір Львівська обл.;
о.Іван Заяць, с.Острів, с.Чернихів Львівська обл.;
о.Петро Зеленюх, с.Калинівка Львівська обл.;
о.Михайло Іванович, с.Містковичі Львівська обл.;
о.Олександр Кописгинський, с.Ролів Львівська обл.;
о.Михайло Коцуровський, с.Довголука Львівська обл.;
о.Ігор Левицький, с.Нежухів Львівська обл.;
о.Василь Луців, с.Гринівці Івано-Франківська обл.;
о.Остап Максим, с.Сілець Львівська обл.;
о.Леонід Матійків, с.Либохора Львівська обл.;
о.Ігор Мушастий, с.Конюшки Івано-Франківська обл.;
о.Роман Озимко, с. Мужиловичі, с.Малошковичі Львівська обл.;
о.Роман Оліярник, с.Осталовичі Львівська обл.;
о.Михайло Писко, с.Чолгині Львівська обл.;
о.Володимир Процик, с.Убині, с.Якимів Львівська обл.;
о.Юрій Свистун, с.Олексичі Львівська обл.;
о.Степан Серенько, с.Монастирець Львівська обл.;
о.прот. Микола Шикітка, с.Підгайчики, с.Новий Острів Львівська обл.;
о.Михайло Шумик, с. Містовичі Львівська обл.;
о.Григорій Шопський, м.Львів.
о.Богдан Язвінський, с.Затока, с.Великополе Львівська обл.;

"НІ" ЕКСТРАСЕНСАМ

"Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене"
(Вих 20.3)

До нашої редакції надійшло звернення від групи священиків, мирян з Апостольства молитви і від Комітету захисту християнських пам'яток України. Ми схвально поставилися до змісту цього звернення і просимо наших читачів звернути серйозну увагу на заклик протидіяти ворожбитству, чаклунству...

Що є гріхом проти першої Божої заповіді? Безбожність. Маловірство. Єресь. Чаклунство. Шукання допомоги в екстрасенсів... Тільки не в Бога...

"Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської, не можете бути учасниками столу Господнього і столу бісівського" (1 Кор 10,20-21): плач, людська душе, над хворобою третього тисячоліття...

Чому звертаєшся до екстрасенса, знахаря, "цілителя", на кого надієшся – на допомогу від диявола?

Чому і досі стоїш спиною до свого Батька-Творця, який дав тобі життя... Він же і зебере твоє життя... Але яка твоя вічність?...

Наверніть! Отець тебе любить.

Під час сеансу "цілителями" практикується вичерпування енергії з пацієнта (так званий "енергетичний вампіризм"), велика частина зусиль екстрасенса використовується в процесі лікування на те, щоб створити для себе захист від хвороб, ними використовується енергія демонічних сил (кажуть, що з "космосу"). Оскільки онтологічні причини хвороби екстрасенси знищити не можуть (це тільки можливе у Творця), то перерозподіляють енергію із здорового органу у хворий, внаслідок чого настає полегшення. Та через деякий час починається інша хвороба...

Після такого "лікування" потрібен священик-екзорцист, оскільки людина, яка відійшла від Бога, є підвладна впливу екстрасенса, перебуває у стані не тільки фізичної, а й душевної хвороби.

Чому взагалі в християнській Україні повинні бути екстрасенси? Коли навернуться до Бога новітні п.Люби – "ясновидиці", Валентини – "рятувальниці", "воскрешаючий живих" Кашпіровський, Руцькі, Тарасови, Джуни...

Коли перестануть вмирати молоді люди на руках "спасителя" Ілхама?

Доки будеш спати, брате, сестро?!

Скажи своє "НІ" екстрасенсам, знахарям, чаклунам, ворожбитам.

Ми, які щодня молимось до Бога за своїх рідних, друзів, ходимо на Службу Божу, реагуймо правильно на різні оголошення, реклами в телеефірі про прийом до екстрасенсів.

Отож, "чи будемо ж ми гнівити Господа? Чи ми міцніші від Нього?" (1 Кор 10,22)

"ПОКАЙТЕСЯ І ВІРТЕ В ЄВАНГЕЛІЮ" (Мк 1, 15)

Під час довгих годин їзди у поїзді ми неодноразово чуємо безмістовні розмови, під час яких супутники можуть розійтися у своїх поглядах. Та одного разу авторові цих рядків довелося почути плідну розмову трьох подорожніх – Катерини, Марії і Оксани.

Вона почалася з того, що до вагону увійшов глухонімий мужчина. Він залишав на столиках образки, церковні календарі і різні брошури, таким чином пропонуючи придбати це.

Катерина з усмішкою промовила:

– Тепер не можна бути невіруючим. Про Бога говорять по радіо, вільно можна придбати християнську літературу, навіть тут, у вагоні... Коли таке було?

Марія тут же почала суперечити словам своєї супутниці:

– Хто схоче, той буде вірити в Бога, а хто ні, то стане доводити своє. Я пригадаю вам історію свого чоловіка Івана. Скільки говорила йому, скільки доводила існування Бога, а він і далі своє... Говорив, що це все видумка священиків, що Бога ніхто не бачив, не чув, і таке інше. Іван не забороняв мені ходити до церкви, молитися, але при нагоді висміював священиків і віруючих. Я йому не дуже дивувалась, бо виріс в інтернаті, де безбожництво було на першому місці. Інколи й сама зневірювалася. В нас почали збирати гроші на будову храму. Потім ті гроші десь зникли, та й церкви не стали будувати. То ж думала: "Коли ж Бог покарає тих злодіїв?" А мій чоловік тільки сміявся: "Ось бачиш, що попи виробляють!" Та я йому сказала: "Не говори дурниць, це не священики покрали гроші, а нечесні на руку ділки". Іван далі по-своєму міркував... Зараз хотілося би мені на старість піти до церкви, помолитися, прославити Бога піснями. Ото як приїждаю до сестри на Західну Україну, то аж серце сповнюється радістю у місцевому храмі, до якого ходять багато людей. В нас ще далеко до цього.Неділі у нас не вміють шанувати...

Інша старша жінка Оксана теж взяла слово у розмові своїх супутниць і запитала Марію:

– А чи твій Іван навернувся до Бога хоча би на схилі свого життя?

– Та, на жаль, ні. Помер без сповіді, похоронили без священика. Прикро це все згадувати...

– А я, тобі, Маріє, розповім про історію чоловіка моєї подруги Стефанії. Микола також спочатку був невіруючим. Одного разу прийшов до них священик і на моє прохання повінчав їх. Після цього Стефанія вже могла приступати до св.Сповіді. Бо у нас, греко-католиків, не сповідають, якщо людина не взяла шлюбу. Але до церкви Микола не хотів ходити. І це їй не подобалось. Кожної

неділі чи у свято він у полі. Працював на тракторі і думав лише про те, як підняти показники колгоспу. Скільки разів Стефанія просила його:

– Сьогодні неділя чи свято, відпочинь хоч трохи.

– Нехай діти підростуть, тоді вже відпочину, – відповідав Микола.

Махав рукою, сів у трактор і гайда у поле. І не думав собі цей чоловік, що так скоро зляже в могилу.

– Але найбільший клопіт настав тоді, – *продовжувала розповідь Оксана,* – коли Стефанія завагітніла сьомою дитиною. Микола рішуче заявив, що не хоче більше дітей. "І якщо ти народиш дитину, то залишу вас усіх", – одного дня погарячкував він. Та моя подруга боялась навіть подумати про аборт. Почались сварки, суперечки. Стефанія сказала твердо, що на гріх не піде. Вона щодня з дітьми молилася разом, і коли Микола приходив з роботи, то це бачив. Зрозумів її стан і заспокоївся. Багато на що вплинув священик, який приїздив до села раз на місяць. Він сказав Стефанії: "Тримайся і не вчиняй ні в якому разі гріха". На світ Божий народилася дівчинка. Назвали її Марійкою. Таке гарненьке дитя. А Микола так полюбив її, що як тільки приходив з роботи, то одразу біг до дитини, що аж всі дивувалися.

Розповідь Оксани перервала Марія своїм запитанням:

– Що, хіба і цей чоловік помер без сповіді?

– На щастя, ні, – продовжила розповідати Оксана. – Одного дня перед Великоднем до їхньої хати прийшов священик і спонукав Миколу до сповіді. Після неї він змінився на краще. Навіть почав молитися вранці і ввечері, що аж всі дивувалися. Завжди молився з молитовника. Коли до церкви підводили воду і тепло, то він поміг встановити сантехніку.Коли його запитували, що змусило його повірити в Бога і ходити до церкви, він щиро визнавав: "Не змусив, а спонукав добрий приклад моєї Стефанії. Тільки з Божою допомогою ми змогли виховати семеро дітей. Моя жінка ніколи не сердиться і у важких хвилинах звертається до Бога молитвою, не опускаючи Служби Божої у неділю і свята. Я бачу у ній добру жінку, яких, мабуть, є небагато". Але одного разу Микола захворів. Прийшов з районної лікарні додому сумний і роздратований. Його звідти виписали і сказали, щоб лежав вдома, бо вилікувати рак вже неможливо. Наймолодшій дитині Марійці вже пішов дев'ятий рік. Вона не відходила від татуся і все необхідне приносила йому. А він лише обтирав сльози... Декілька разів до хворого приходив священик, Микола сповідався і причащався, після того казав, що йому полегшало. За той час, який хворів, не прийняв ні одного уколу. Діти з мамою ввечері молилися за здоров'я татка. Священик пояснював йому, що терпеливість є ласкою Божою і двічі уділяв св.Тайну Оливопомазання. Микола помер лег-

кою смертю. Та жаль у Стефанії був великий. Вона не знаходила собі місця. Але згодом взяла себе в руки. Разом з дітьми молитвою і працею прославляла Бога. Господь благословив їх і вони знайшли себе у житті. Тепер Стефанія тішиться внуками.

– А наймолодша Марійка біля неї? – запитали жінки-супутниці.

– Хоча Стефанії нелегко було розлучитися з нею, але дівчина пішла в монастир.

Доїхавши до потрібної станції, жінки побажали одна одній доброго здоров'я. Марія ще сказала Катерині: "Бачиш, при гарній бесіді і час швидко минув."

Дійсно, жінки збагатилися великим духовним досвідом завдяки плідній розмові. Зрозуміли, що навернення – це благодать Божа, яку людина може прийняти (у випадку з Миколою) або відкинути (у випадку з Іваном). Час Великого посту є нагодою для покаяння і навернення. ***Не ставмось байдуже до Господніх слів: "Наверніться ...і вірте в Євангелію".***

о.Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

св. апостол Юда-Тадей

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Слава Ісусу Христу!

Складаємо щиру подяку через часопис "Місіонар" Пресвятому Серцю Ісусовому, Матері Божій, св.Йосифу, св.Юді Тадею, св.Антонію за отримані ласки оздоровлення, допомогу у безнадійній ситуації, вирішенні важливих проблем.

Катерина М., Оксана С.,
м.Львів,
Марія, смт. Великі Мости
Львівська обл.,
Параскевія, м.Дрогобич
Львівська обл.,
Віра Г., с.Рудники,
Львівська обл.,
Ярослава Мудра, Марія Панюс,
с. Солонка Львівська обл.

НАВЕРНІТЬСЯ

Закули руки у ланцюг,
тростину в них подали –
а голову Христа-Царя
терниною звінчали.

Ті руки, що створили світ
і простір створили,
та у премудрому ладі
планети розмістили,

Що силу росту надали
тваринам і рослині,
створили теж свій архитвір –
тебе, жива людино,

І стільки ласк, добра, чудес
для тебе посилали,
тобі природу і весь світ
в посідання подали,

Зціляли від усіх недуг,
померлих воскрешали,
з твоїх синів, твоїх дочок
злих духів виганяли,

Сьогодні вдяку прийняли:
побої і тростину,
та закуття в твердий ланцюг
від тебе, о людино!

Христа закули у ланцюг,
Варавву увільнили,
в неволю світа і гріха
рід людський полонили.

Донині жнуть свої плоди
гріховної неволі:
убивства, тюрми, табори,
обкрадення народів.

Розбиті сім'ї, п'янство, гріх,
бездомні діти, люди,
безсилля влади, наркоманія,
Чорнобиль і недуги.

І розум людський бідам тим
зарадити не в силі,
бо владою Христа-Царя,
безумні, погордили.

Розкуйте руки пресвяті,
скоріться владі Божій,
відкиньте фальш, облуду, гріх
і всі діла негожі.

Зніміть тернину з Голови,
вшануйте Образ Божий,
а замість терня – принесіть
покути щирі сльози.

Покайтесь щиро у душі,
направте кривду-шкоду,
у Бога мудрості просіть
для влади і народу.

І поки час, творіть добро,
бо день страшний зближаєсь,
коли цей сам Христос і Цар
Суддею всім покажесь.

Тоді всі люди всіх віків
на суді Божім стануть,
всі їх діла, облуда, гріх
обнажені зостануть.

І також стануть перед ним
ті всі, що владу мали,
а владу Господа-Царя
у злобі відкидали,

Що справедливість і любов
ногами потоптали,
а правду, мудрість, доброту
за ґратами тримали.

О, Боже добрий, ласку дай
ще тут з гріхів обмитись,
з ділами добрими в руках
на суді тім явитись.

с. Серафима САЛО, ЧСВВ

З МЕДАЛИКОМ ЧЕРЕЗ НЕБЕЗПЕКИ

Одного дня автор цих рядків мав розмову з літньою жінкою зі с.Стара Скварява на Львівщині, яка розповіла неординарну життєву історію свого чоловіка Петра.

Це сталося одразу після їхнього весілля. Чоловіка забрали на фронт воювати з німцями. Жінка зняла з шиї чудодійний медалик і дала Петрові, сказавши: "Нехай тебе оберігає Господь у всіх небезпеках!" У часі бойових дій він попав в німецький полон, де його сильно били і змушували ходити без одягу. Німецький солдат побачив на грудях Петра цей медалик і немовби оторопів. Він запитав: "Скільки ти вбив солдат?" Петро відповів: "Жодного". Німець поцікавився ще, звідки він родом і довідався, що з Львівщини. З тих пір цей наглядач приязно ставився до полоненого і навіть "вгощав" його сигаретою, цукерками та ін.

Після тривалого полону Петро щасливо повернувся додому, розповів жінці та й усім односельчанам про те, яку силу заступництва мав медалик, якого він не знімав з шиї ніколи. Коли Петро вже був при смерті, то автор цих рядків здивувався, що він такий веселий. Запитав: "В чому ж причина твоєї радості?" Петро з усмішкою показав на медалик: "Ось засіб для витривалості у злиднях і в горі".

о.Софрон ПОПАДЮК, ЧСВВ

ЧЕСНОТА ПОКОРИ

Ісус Христос, Божественний Учитель навчав лагідності та покори. Та про покору люди мають частенько дуже невиразне поняття. Саме про цю чесноту поведемо мову у цій статті.

Про покору неодноразово згадується у Старому Заповіті.

Авраам вважав себе за порох і попіл, коли відважився просити Бога змилування для міст Содоми й Гомори. Не мав відваги брати на себе провідництво вибраного народу і пророк Мойсей, бо себе вважав за негідного.

Лихий король Ахав почав чинити покуту та впокорятися перед Господом Богом. Він промовив до пророка Іллі: "Чи ж ти не бачив упокореного передо мною Ахава? А тому що він упокорився передо мною, то не наведу лиха за днів його" (11 Цар 28,29).

Євангелія Христова подає нам приклади покірних людей, як от того митаря, що молився і не чув себе гідним піднести очі до неба. І ще сотника, що уважав себе негідним відвідин Господніх. А ще куди більше заясніла покорою хананянка, яка просила в Ісуса допомоги за свою хвору дочку. Також св.Петро пригадує, *що Бог гордим противиться, а покірним дає благодать (пор. 1 Пт 5,5).*

Коли апостоли показували на брак тої чесноти покори, то Христос їм показав на дитину: хто упокориться як це малятко, той буде великим у Царстві Божому. Взірцем покори є також Пресвята Богородиця (пор. Лк 1,38).

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

МОНАШЕ ПОКЛИКАННЯ – БОЖИЙ ДАР

На світлині: о. Василь Мендрунь, ЧСВВ у м. Володимирі-Волинському, 1999 р.

"Не ви мене вибрали, – каже Христос, – а я вас вибрав...! (Йо 15,16).

Чи всі розуміють, навіщо Бог кличе до такого життя? Мало хто розуміє. Навіть Ісус заявляє, що не "всім дано розуміти це слово". Зрештою, і з самих покликаних лише дехто усвідомлює, що таке монаший стан, які його вимоги, яка ціль. Проте всі, кого кличе Господь, відчувають непереможне бажання іти туди, "на пустиню", куди інших і волами не затягнеш.

Не всі розуміють життя за євангельськими радами. Тому трапляються нераз прикрі випадки спротиву родини, яка намагається перешкодити Божим планам. Цей спротив часто переходить всі межі "розумного нерозуміння" і доводить до великої зухвалості: людина хоче заборонити Богові, чи радше відібрати йому право до дитини, забуваючи, що саме з Божих рук отримала її, і що кожна дитина – це повна власність Божа.

Одного разу знервований батько буквально приголомшив мене: "То ви загіпнотизували мого сина!" "Боже милий, та звідки в мене гіпноз? – не витримав я. – Ось вже майже рік не можу "загіпнотизувати" бодай одного-двох тенорів до нашого церковного хору".

А все ж таки батько правий. Тут справді діє гіпноз. Але не людський, а Божий. І він називається ласкою покликання. Когось тягне в медицину, іншого – до музики, когось – в літературу, другого – до техніки... І що тут дивного? Справді, ніхто не дивується. Але коли хтось тягнеться до священства, або до монастиря, ось тоді роблять великі очі, мовляв: тут щось пороблено моїй дитині.

Жалілася бабуся: "Якби ви знали, що сталося з моїм внуком. Така була добра дитина! Як "воно" ручки складало до молитви, щонеділі – на Службі Божій, так часто до Сповіді і св.Причастя... І дивіться – пішов до монастиря!"

В час підпілля я довідався про одну пригоду від мого товариша. Якось його зустріла знайома: "Слухай, то правда, що ти ксьондз?" А він питає: "Ти звідки таке взяла?" "Та люди говорять!" Мій знайомий аж застогнав: "Та хіба ж ти не знаєш мене і моєї родини? Та ж в мене жінка, діти..." "Та і я собі так подумала, – відповіла знайома, – чи ти би здурів, чи що?.."

Яке щастя, що таких мудрагелів щораз менше в нашому суспільстві. Все більше і більше батьків дуже радіють покликанням свого сина чи доньки (а деколи – синів і доньок!) до богопосвяченого життя. І цього не приховують. Ще свіжий в пам'яті виступ по телебаченню одного кандидата в депутати, який, розповідаючи про себе, відважно і не без гордості заявив: "Моя донька – в монастирі". Честь і хвала таким батькам!

Пригадався мені ще один випадок. Після облечин тато підійшов до своєї доньки і щиро привітав її. Але й додав такі слова: "Дорога донечко, будь вірна Богові до кінця..." Більше нічого не додав, бо сльози радості виступили на його очах. А донька вдячно припала до батьківських рук. Ось який непереможний голос Божого покликання!

Отож, щороку приходять все нові і нові кандидати до нашого Крехівського новіціяту. Певна річ, що не всі залишаються. Але ніколи не бракує таких, що цілим серцем відповідають на заклик Бога. Як мило стежити за їх швидким духовним поступом. Росте надія Церкви і народу.

А ще пишуть до нас чимало хлопців, які вже нині хотіли б переступити поріг нашого монастиря. Та мусять ще рости. Ми молимось за них, підтримуємо добрі зв'язки, навіть приймаємо на декілька днів до окремих приміщень при монастирі. О, як ці хлопчики тішаться! Як вони дякують! І знову просяться прийняти їх, коли будуть канікули. Без сумніву: в цих дитячих душах вже жевріє вогник покликання. І горе тому, хто його схоче загасити! "Пустіть дітей, нехай ідуть до мене; не бороніть їм: таких бо Царство Боже" (Лк 18,16) – перестерігає Христос.

І, накінець, хочу шановних читачів ознайомити з листом одного школяра. Він дуже просить... Думаю, що цікаво буде довідатись на сторінках "Місіонаря" і про т.зв. "Історії покликання", що їх пишуть наші кандидати. Дивні ці історії, як і вони самі. Деякі такі наївні, але є і такі, що змушують замислитись. Незбагненні Божі дороги! Та про це вже в наступних номерах.

о.Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ,
магістр Крехівського новіціяту

Слава Ісусу Христу!

Високопреподобний отче Ігумене, всечесні отці та високопреподобні брати, пише до Вас житель села М. ... Я, закінчуючи десятий клас, відчуваю у серці поклик: "Іди!", який не дає мені спокою. Тому хотів би вступити до новіціяту отців Василіян, у Ваш монастир. Тож прошу Вас написати: чи приймете мене, чи ні? Ще подаю Вам свою фотокартку (чи сподобаюсь я Вам?) і конверт. Напишіть також, що мені потрібно знати, та що мати, щоб Ви мене прийняли.

З молитвою та проханням
Б...
20.05.1998 р.Б.

Від редакції:

Щоб вступити на новіціят отців Василіян, потрібно:

1) Мати атестат зрілості, тобто повну середню освіту і 17 років;

2) Відбути розмову з о.Протоігуменом (монастир св.Онуфрія, Львів, вул. Б.Хмельницького, 36, тел. 72-95-69; 93-55-33).

Мати при собі такі документи:

а) свідоцтво про хрещення і миропомазання; б) характеристику чи рекомендацію від свого пароха (або якогось священика); в) атестат про середню освіту, при наявності і диплом; г) довідку про стан здоров'я; д) військовий квиток або прописний; е) паспорт або свідоцтво про народження. Окрім цього, необхідно мати ще одяг на свята і будні; взуття; особисті речі.

3) Після розмови о.Протоігумен скеровує особу, яка відчула Божий поклик у серці, до Крехівського або Малоберезнянського новіціятів отців Василіян:

Монастир отців Василіян
80352, **с.Крехів**
Жовківський р-н
Львівська обл.
тел. (03252)57-446

Монастир отців Василіян
89040, **с.Малий Березний**
В.Березнянський р-н
Закарпатська обл.
тел. (03135) 21-674

СВІТИЛО УГКЦ І ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

"Бог – скеля мого серця і повіки моя доля" (Пс 73, 26). Ці слова Псалмоспівця стосуються життя і монашого служіння о.Атаназія Василя Пекара, ЧСВВ. 24 березня цього року він відзначає 55-літній ювілей священства.

Він народився 1 березня 1922 року у м.Перечин на Закарпатті. Цей мальовничий край прививв у побожного юнака любов до України і рідної Церкви. Богословську освіту талановитий виходець зі Срібної Землі здобув у Вічному місті – у Папській семінарії св.Йосафата здобув бакалаврат з філософії (1941-1948), у Папському університеті Григоріянум (1948) – бакалаврат з історії Церкви. Висвячений на священика 24 березня 1946 року у Римі єпископом Александром Євреїновим. Вступив до Василіянського Чину 22 березня 1956 року. Професію довічних обітів склав 19 червня 1960 року. Деякий період свого життя о. Атаназій працював Генеральним консультором Василіянського Чину.

Та найдовше служив нашій Церкві цей освічений священик у далеких Сполучених Штатах Америки.Капелан сестер Василіянок в Юніонтаун (1948-1950), вчитель у семінарії св.Кирила і Методія в Піттсбургу (1950-1955), парох церкви св.Миколая у м.Чікаго (1960-1961), наставник василіянських новиків у Глен-Кові неподалік Нью-Йорка (1962-1967), візитуючий професор у вищезгаданій семінарії (1967-1973), а згодом духовний директор семінарії св.Йосафата у Вашингтоні – ось далеко не повний перелік різносторонньої праці о.Атаназія *(див.о.Дмитро Блажейовський. Київська Вселенська Церква в діаспорі. -Том 2. – Львів, 1999. – С.1097).*

Проте він не обмежувався лише адміністративною і педагогічною діяльністю. Слово Боже, голошене з його уст на українській секції Ватиканського радіо у 1978-1982 рр., долинало до його земляків в Україну (які потайки тоді слухали ці радіопередачі) та до українців на поселеннях. Статті о.Атаназія Пекаря,ЧСВВ публікувалися і на сторінках василіянського місячника "Світло", редактором-сеньйором якого він є до нині.

Значну частину свого життя о.Атаназій,ЧСВВ присвятив науковій праці. Його завжди цікавила історія Мукачівської єпархії, виходцем якої він є. Ще під час богословських студій у Римі він мав доступ до архівних джерел і у 1956 році видав латинською мовою архівну працю про "Канонічне створення Мукачівської єпархії". Вже у 1967 році він опублікував по-українськи перший том "Нарисів історії Закарпаття" (Рим, 1967). Протягом 70-их років з-під пера цього автора побачили світ англійською мовою невеличкі книги-життєписи закарпатських владик-ісповідників УГКЦ: Теодора Ромжі, Павла Гойдича, Василя Гопка й Олександра Хіри.

Не менш цінним був і мартиролог духовенства Мукачівської єпархії, укладений о.Атаназієм і виданий у Піттсбургу 1985 року (також англійською мовою).

Серед останніх англомовних книг цього автора було "The history of the Church in Carpathian Rus" (видавництво "East European Rus", 1992) – про історію Церкви на Закарпатті. А вже у 1997 році у видавництві отців Василіян "Місіонер" вийшла друком його двотомна праця – "Нариси історії Церкви на Закарпатті" – цінне джерело для вивчення релігійного минулого Срібної Землі. Отже, доробок єромонаха Атаназія Пекаря, ЧСВВ лише у ділянці церковної історії – поважний і за це він заслуговує похвали від своїх сучасників, які з його допомогою перегортають нові сторінки минулих епох.

Ігор СКЛЕНАР

Редакція "Місіонаря" вітає о.Атаназія Пекаря з 55-літнім ювілеєм священства і зичить ще більше сил і наснаги у душпастирській праці!

ПОСТАТІ УГКЦ

ЙОГО ВІРА БУЛА СИЛЬНОЮ

Отець Микола Щепанський народився 1 вересня 1900 року в селі Рогізно Яворівського р-ну Львівської області в бідній селянській родині. В дитинстві він був побожним хлопцем. Батьки віддали сина в школу і гімназію. Після закінчення гімназії він вступив в Перемиську Духовну семінарію. Після її закінчення питомець Микола Щепанський одружився із Галиною Ходорович. Після висвячення владикою Йосафатом Коциловським, ЧСВВ його направляють на парафію в село Шляхтова на Лемківщині, де отець три роки працює сотрудником. Там 1924 року народився син Роман, згодом - надрайоновий провідник ОУН ("Буй Тур"). В 1926 році народилася дочка Люба. Отець із їмостю працювали для піднесення релігійного і національного духу у цьому українському острівці.

В 1926 році о. Микола стає парохом села Посада Риботицька біля Кальварії. Там пробув він до 1935 року. Потім був парохом села Звертова біля Куликова на Львівщині. Тут в 1936 році народився наймолодший син Зеновій. Слуга Божий митрополит Андрей Шептицький в 1944 році видав отцю Миколі Щепанському грамоту на пароха села Добряничі на Львівщині на прізвище Стефанович.

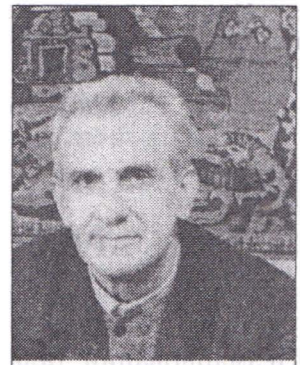

На світлині: о.Микола Щепанський

Після заборони УГКЦ о.Щепанський залишився на парафії як священик московської Церкви. Це він зробив за проханням націоналістичного підпілля, члени якого часто знаходили у нього притулок. Але і в Добрянничах душпастирство о.Миколи довго не тривало. Був він зраджений запроданцями і арештований. Вийшовши із тюрми, о. Щепанський розповідав, як відбувався його арешт: "Холодна снігова зима і від Церковного будинку до церкви протоптана вузенька стежка. Два пани просять взяти ключі від церкви, щоб вони оглянули церкву". Дружина отця Миколи пропонує вдягнути пальто, але пани не дають цього зробити, кажуть, що огляд церкви буде недовго. Та огляду церкви зовсім не було. Збоку стояв "чорний ворон" (тюремна машина), в яку і запхали о. Миколу. Арештувало КДБ отця без санкції прокурора. Але "законність" таки була встановлена аж в районному центрі - Перемишлянах. Районний прокурор виписав санкцію на арешт. Судили о.Щепанського за участь сина Романа і дочки Люби в національно-визвольному русі. В тюрмі на Лонцького о.Миколі дозволили зустрітись із сином Романом, якого він висповідав перед смертю. Після засуду на 25 років о.Щепанського вивезли у Мордовський концтабір. В 1955 році дочка Люба і зять після звільнення із концтабору були відправлені у Воркуту на заслання. У 1960 році до них приїхав о.Микола. Займався він душпастирською працею серед звільнених із тюрем. Коли приїхав у відпустку в Україну, то із письмовою заявою, що він був, є і буде українським греко-католицьким священиком. Цю заяву у консисторії на Святоюрській горі прийняли скептично, але о.Щепанський отримав моральне задоволення від свого вчинку.

Постійно жити в Україні о.Микола не міг, бо був переслідуваний. Жив у Воркуті і час від часу приїзджав в Україну, відвідував свою дружину, яка після всього пережитого лікувалась в психіатричній лікарні. Під час одних таких відвідин, хвора, будучи в стані ясного розуму, попросила священика, щоб висповідав її. Отець Микола це зробив.

В 1988 році о.Щепанський помер у Воркуті. Тіло його було перевезено в м.Самбір на Львівщині, де похований біля дружини.

Хай же милосердний Господь заплатить йому сторицею за любов до своєї Церкви і рідного народу.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудно

Пропонуємо нашим читачам декілька віршів з нової (третьої) поетичної збірки о. Василя МЕНДРУНЯ, ЧСВВ "Світися долі".

Цей скромний словничок візьми –
Й здивуєшся раптово:
Останню літеру зніми –
І вийде інше слово.

АРКАн

Для людини – це АРКАН:
Гнів, жадоба, чарка...
Незмарнований талан
Жде небесна АРКА.

МІСТо

Для когось, може, Монте-Крісто,
Для мене Львів – кохане МІСТО.
У нім знайшов я Божий МІСТ –
І дух мій став на повен зріст.

БАНДАж

Гріхи не вибілить БАНДАЖ,
Гріхи принадні, як лаванда,
Гріхи породжують міраж,
Гріхи не друзі – БАНДА!

НІч

Віч-на-віч бачив НІЧ,
Таких не прагну стріч.
Сказав я ночі: НІ! –
І день заблис в мені.

ГРАд

Хоч душу б'є холодний ГРАД,
Та праця творить місто-град.
Державність, мова – то не ГРА,
Це віра, міць, прозрінь пора.

ОПІКа

Де мамина ОПІКА,
Де милосердя тропік, –
Забуде і каліка
Своєї долі ОПІК.

ГАМа

Світ життя – врочиста ГАМА.
Світ ясний, бо в ньому мама.
Світ любові – Божий храм.
Світ малятка – гам і ГАМ.

ПЕРОн

Допоки поїзд, люди і сумки,
Живе в неспокої ПЕРОН.
Допоки разом слово і думки –
Не стихне і моє ПЕРО.

ҐНОМа

До мови тулюся чолом,
Бо кожне слово – мудра ҐНОМА.
Хто думає інакше – ҐНОМ:
Його родина нам відома.

РАДАр

Нам віддаль підкорив РАДАР,
Бо це науки мудрий дар.
А хто підкорить вперті чада?
Лише любов – моя це РАДА.

ІРАк

Не знає Іра, хто ІРАК,
А знає він, хто ІРА?
Та проживуть вони і так,
В знанні також є міра.

УСТАв

Чернечий кодекс... наш УСТАВ...
Тут Божий дух стоїть стіною.
Найправдомовніші УСТА
Мені звеліли: "Йди за Мною!"

СЕРБСЬКА КВІТКА ОЛІВЕРА

Кожною квіткою Бог промовляє, що Він мене любить.
У всьому живому Бог залишає слід своєї любові.

(Ф.Басманс)

У мальовничому гірському куточку, на березі стрімкої ріки розкинулося рідне Оліверине містечко, невелике, але дуже пожвавлене. Домівки, вибудовані просто на пагорбах, видавалися лише дивними вкрапленнями на тлі неторканої шовковистої зелені. Тут народилася і зростала Олівера, у хатині на високому березі Дріни, посеред казкових краєвидів гірської Сербії...

Від сонця переймала лагідне тепло й сяйливість, у ріки вчилася стрімкості й чистого дзвінкого співу, гори змалечку гартували Оліверу, змушуючи щоразу долати, сягати верхівки, обережно пробираючись звивистими вузькими стежинами... Так жила й раділа кожній днині, черпаючи у світу барви чисті й довершені, схожа з гірською квіткою, тонкою, ніжною, витривалою...

Звикла до оточення природного, тому й життя вчилася сприймати й пояснювати, порівнюючи зі світом квітів, трав, диких гірських звірів... Свята нагадували їй водограй у золотавих променях, будні пролягали довгими гірськими доріжками, що завжди виводять на сонячні верховини... Радість - то пташиний переклик на світанку, печаль - осінній листок, що повільно злітає додолу, щоб потім таки продовжитись у новому житті. Зло - нагадувало хиже вовче чатування на безпечну косулю у паростях, що мусить врятуватися пильністю та прудкістю... Все мало свій сенс, свій час та своє місце... Так вона хотіла думати...

Та настали дні темні, каламутні, як свавільні води Дріни... Хижак, полюючи на здобич, керується голодом. Яка ж потреба змушує людей винищувати життя брутально, сліпо, вперто? Не вміла збагнути, хто і як може виправдати той пекельний біль, відчайдушний материнський плач над молодими вояками, вчорашніми щасливими дітьми... Одного дня дівчина побачила на хвилях стрімкої ріки пліт. Здивувалася, що на ньому немає керманича. Коли вода зблизила

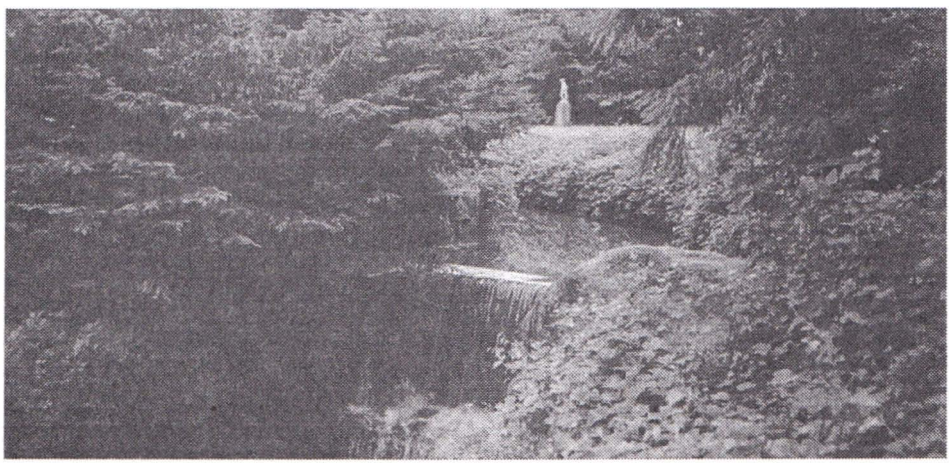

його до берега, то Олівера побачила пораненого чоловіка, сильно блідого. По шапці зрозуміла, що він мусульманський воїн, який благав по-сербськи: "Упомоць!" (серб. – "рятуйте"). Серце Олівери стиснулося від болю і вона відчула, як її тіло наповнюється свіжими силами. Пораненого мусульманина дотягнула до стодоли на подвір'ї батьків, де пахло свіжим сіном. Коли молодша сестра Єлена спостерігала за цим, то почала докоряти дівчині: "Що ж ти робиш? Це ж ворог нашого народу. Довідаються люди, що ти його рятуєш, то батька, та й тебе можуть вбити. Та цього мусульманина треба добити".

На що Олівера відповіла: "Хіба ти не пригадуєш слова нашої бабусі про те, що кожній людині у небезпеці смерті слід врятувати життя, без огляду на її становище і національність". Єлена згодилася врешті з цим. Обидві сестри таємно годували мусульманина і перев'язували рани. Довідалися, що його звати Осман і він має сім'ю. Одного вечора він попросив їх допомогти перебратися на другий берег ріки тим же самим плотом, який весь той час був закріплений і ніхто його не рухав. Дівчата допомогли мусульманину і швидко повернулись додому непомічені ніким. Тієї ночі вони спали спокійно, бо їх сумління було чисте і вони виконали Господній заповіт про любов до усіх людей, у тому числі до ворогів.

Наступного дня Олівера знову вдивлялася у хвилі бурхливої ріки. Цього разу вона бачила молодих сербських вояків, вчорашніх її ровесників, з якими дерлася на найвищі дерева, щоб "дістатися сьомого неба"... Їй пригадалася сербська тужлива пісня, яка проходить крізь століття, щоразу оплакуючи збідовані, пошматовані землі:

Хочеш, мила, знати, де спочину я?
В широкому полі
На темнім роздоллі -
Могила моя.
Хочеш, мила, знати, хто в нас дзвонарі?
Кулі та булати,
Шаблі та гармати,
Сурми на зорі!

Хто здатен віднайти слова, щоб пояснити, для чого Дріна тепер дихає смертю: її отруєні води несуть застиглу посинілу рибу, на прибережних смугах гине все живе. Чи вона, Олівера, теж повинна тепер зів'янути, як та гірська квітка при затруєному потоці?

Ні! Сила диких гір каже: "Ні!" Заплаканий голос душі шепоче: "Ні". Поки у світанковому небі прокидається до життя сонце, поки місячне сяйво співає зболеній землі свою колискову, поки підносяться до небесного склепіння величні скелясті гори, і допоки сама людина ще в силі сягати небес молитвою, треба жити, вижити, вберегти завтрашній світанок...

Врешті війні настав кінець. Новий день повертав людей до нових потреб, справ, обов'язків, не дозволяючи на занепад та страх... Містечко дихало, гомоніло, працювало, стверджуючи, що жити – означає вірити, надіятись, любити. Олівера дивилась на сусіднє, з іншого боку Дріни, містечко, де живуть мусульмани. Хоч вони є людьми іншого вировизнання, але теж хочуть радіти новому дню. Їй згадався той чоловік Осман, який, можливо, теж знову відчув повноту життя і щастя поруч з рідними людьми.

Романна АНТОНЮК

ВІДІЙШОВ ДО ВІЧНОСТІ о.С.ГРИНЬ

На світлині: о. Станіслав Гринь уділяє св.Причастя

Отець Станіслав Гринь народився 18 липня 1948 року в с.Руда-Краковецька Яворівського району Львівської обл. В неповних 2 роки батько привозив його до своєї сестри в с.Тулиголови, так як сім'ю його дружини вивозили на Сибір. Батьки переховувались від влади. Станіслав виховувався у своєї тітки Анни Гринь, яка згодом зі своїм чоловіком його всиновила. В 1966 році хлопець закінчив школу і пішов працювати. В 1975 році поступив у Львівський політехнічний інститут, який в 1982 році закінчив. З осені 1975 року по квітень 1991 року працював в фізико-механічному інституті. Впродовж всього свого життя він любив Бога, ходив до церкви і ревно молився.

Божим Провидінням в 1988 році він після Вечірні зустрівся з владикою Василем Лостеном з Нью-Йорка. Єпископ подивився на нього і сказав: "Ви будете священиком і я хотів би вас висвятити в Нью-Йорку". І він не перший, хто це сказав. Вчитися Станіслав починав ще за підпілля. Коли Церква отримала свободу, то його обрали першим старостою відновленої семінарії УГКЦ у смт.Рудно на Львівщині. Тяжко було вчитися і бути одночасно старостою (тобто за все в семінарії відповідати).

Після закінчення семінарії о.Станіслава направили в с.Переможне Городоцького р-ну Львівської обл. Потім ще о.Станіслав служив в с.Мости і Монастирець. Також закінчив Львівську Богословську Академію. Служив на парафії у с.Бучали. Але де б він не був, завжди пам'ятав, що треба бути правдивим пастирем. Молитися вставав о 3 год.45 хв. ранку і так до 7.30, а тоді сідав на ровер і їхав на парафію в с.Переможне. І так кожен день впродовж багатьох років. Молився на вервиці і цю любов передав своїм парафіянам. Не одна людина навернулась до Бога, до свого Творця завдяки цьому священику.

Допомагав отцям Василіянам і монахам-Студитам у пасторальній праці. Він відправляв Служби Божі для хворих людей у церкві св.Михаїла у Львові. Господь послав йому, як праведному Йову, випробування – тяжку хворобу, яку він терпеливо зносив. Продовжував працювати. Переніс чотири тяжкі операції і далі працював. За час його хвороби парафіяни допомагали чим могли, бо любили свого Пастиря. Вони молилися за його оздоровлення, але Господня воля була іншою. Отець Станіслав помер 5 лютого 2001 року.

Похоронні відправи у с.Переможному очолив владика Юліан Гбур, а з ним співслужили 25 священиків. Були присутні монахи, монахині та дуже багато вірних з Переможного і навколишніх сіл. **Вічна йому пам'ять!**

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор *Ольга Крак*
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка *Ольги Кузьмич*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 26.02.2001
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.114

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 65
Намір Апостольства молитви на березень 66
Намір Апостольства молитви на квітень 68
К'яра Любіх
"Слово життя" 69
о. Юліан Катрій, ЧСВВ
Про самопізнання 71
о. Василь Зінько, ЧСВВ
"Полоцькі страдники" 72
Кость Чавага
Львів готується зустріти Папу 73
Торжество у м. Берегово 74
Духовна праця серед ув'язнених 75
Ангел-хоронитель в с. Ролів 76
Ольга Крак
Відзначення ювілею 100-го номера часопису "Місіонар" 77
Третій Василіянський Чин для священиків ... 79
"Ні" екстрасенсам 80
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
"Покайтеся і вірте в Євангелію" (Мк 1,15). 81
с. Серафима Сало, ЧСВВ
Наверніться 84
о. Софрон Попадюк, ЧСВВ
З медаликом через небезпеки 85
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Чеснота покори 85
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Монаше покликання – Божий дар 86
З новіціятської пошти 88
Ігор Скленар
Світило УГКЦ і Василіянського Чину 89
о. Роман Каспришин
Його віра була сильною 90
Поетична сторінка 92
Романна Антонюк
Сербська квітка Олівера 93
Відійшов до вічності о.С.Гринь 95

На обкладинці: Вид на василіянську церкву у Золочеві на Львівщині

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ"

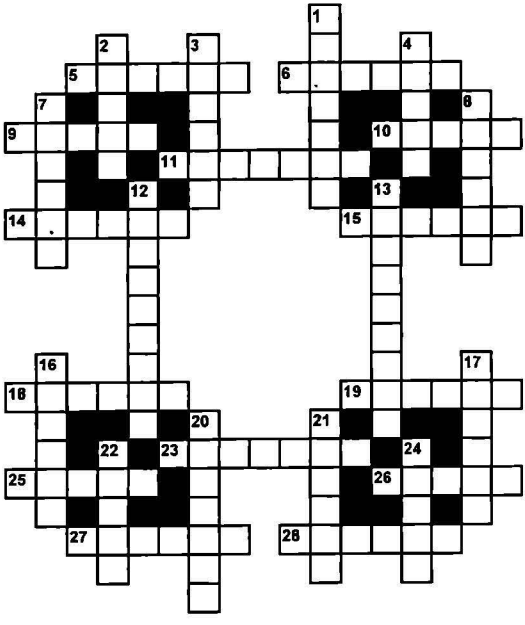

По горизонталі: 5. Один із віршів, написаний Шевченком на о.Косарал. 6. Назва вірша, присвяченого одному із відомих ватажків Коліївщини М.Швачці. 9. "Встала й ..., чорну землю сонну розбудила, уквітчала її рястом, барвінком укрила". 10. ... вишневий коло хати. 11. Український композитор, який написав "Музику до "Кобзаря" Т. Шевченка. 14. Українська письменниця, друг поета. 15. Поема Т.Шевченка. 18. Композитор, автор опери "Гайдамаки", хору "Гамалія". 19. Автор творів на слова Шевченка "Зацвіла в долині", "За сонцем хмаронька пливе". 23. Український графік, який створив ювілейну медаль до 150-річчя з дня народження поета. 25. Героїня однойменної поеми Т.Шевченка. 26. Одна з форм словесно-музичного мистецтва ("Реве та стогне Дніпр широкий" – широковідома ...). 27. Ім'я дівчини, подруги дитячих років поета. 28. Малюнок Шевченка на тему його однойменної поеми.

По вертикалі: 1. Скульптор, автор пам'ятника Т.Шевченку у смт.Винниках біля Львова. 2. Ім'я однієї із сестер великого поета. 3. Англійська письменниця, перекладачка творів Кобзаря "Мені однаково", "Заповіт", "Зоре моя вечірняя". 4. Колишня назва міста Шевченка у Казахстані. 7. Давньоруський літописець, про якого йдеться в "Археологічних нотатках". 8. Назва збірки поетичних творів Т.Шевченка. 12. Актор, кінорежисер, який створив образ поета у кінофільмі "Тарас Шевченко". 13. Герой поем "Гайдамаки", "Назар Стодоля". 16. Зображення природи засобами художнього слова. 17. "У латаній свитиночці, на плечах торбина, в руці ціпок, а на другій – заснула...". 20. Село, де народився поет. 21. Балада Т.Шевченка. 22. Режисер, який поставив драму "Невольник" М.Кропивницького за твором Т.Шевченка у Львівському театрі імені М.Заньковецької. 24. Річка на батьківщині поета.

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на кросворд "Розмаїття", опублікований у ч.2 за 2001 рік:

По горизонталі: 1. Віра. 3. Небо. 4. Рута. 6. Ялта. 7. Абба. 9. Коса. 11. Тома. 13. Риба. 15. "Звук". 17. Одер. 18. Їжак. 19. Яків.

По вертикалі: 1. Воля. 2. Арфа. 3. Німб. 5. Амос. 7. Альт. 8. Анна. 9. Кіпр. 10. Арка. 12. Осло. 14. Банк. 15. Зоря. 16. Київ.

Великий піст є часом нашої духовної віднови. Вельми корисними є прекрасні і глибокі за змістом голоси з Октоїха:

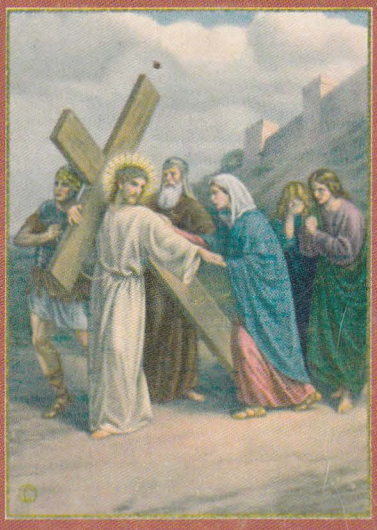

Голос 1 (понеділок)

Безумно ми віддалились ми від тебе, Всещедрий, блудно прогайнували життя наше, слугуючи незмінно безглуздим пристрастям. Але молимось: Отче добросердий! Прийми нас задля молитов твоїх ангелів, як прийняв ти блудного сина, і спаси нас!

Голос 2 (понеділок)

Немов морські хвилі піднялись на мене мої беззаконня і, немов корабель на морі, з-за численних гріхів, самітно потопаю, але ти, Господи, покеруй мною до тихої пристані покаяння і спаси мене.

Голос 3 (неділя)

Спаси мене, Господи, Боже мій, бо ти для всіх спасіння. Буря пристрастей хвилює мене і тягар беззаконств моїх потопляє мене, тож подай мені руку допомоги і виведи мене до світла покаяння, як єдиний милосердний і чоловіколюбний.

Поки живеш на землі, душе моя, кайся бо порох у гробі не співає, ані з гріхів не звільняє; тому заклич до Христа Бога: Серцевідче, згрішила я перед тобою! Та поки ти засудиш мене, пощади мене, Боже і спаси!

Голос 4 (понеділок)

Встановив ти, Христе, покаяння для грішних, а не праведних. Тож, маючи приклад розбійника і блудного сина, Манасії і блудниці, гонителя, митаря і зрадника, я не втрачаю надії. Знаючи твоє чоловіколюб'я і доброту, Спасе, навертаюся і плачу, і маю добру надію, що мене приймеш.

Хто, Господи, попавши в бурю, і прибігаючи до твоєї пристані, не спасається? Або хто в недузі, вдаючись до твого лікування, не видужає? Господи, творче всього й лікарю недужих, спаси нас перше, ніж мали б ми зовсім загинути.

Голос 5 (неділя)

Ми нещасні, Боже і творче наш, погордили твоїми законами й писаннями, відкинувши твої заповіді. Як же тепер втечемо від тамошньої муки? Тому перед нашою смертю, Спасе, дай нам, як предобрий Бог, прощення, потоки сліз і справжнє покаяння...

(З «Молитвослова», Рим-Торонто, 1990)